

[Madsen-Mygdal.]

Kaution for en vis Part af Laanet, udgaar. Vi foreslaar endvidere, at ogsaa Bestemmelsen om, at de deltagende Fordringer mindst skal nedskrives med 70 pCt., udgaar. Fremdeles, at Akkordudvalgenes Skøn over Ejendomsværdien i Handel og Vandel ved Laanegrænsens Fastsættelse skal træde i Stedet for Ejendomsskyldvurderingen. Endelig foreslaar vi, at der i Tilfælde, hvor Skatterestancer danner en Hindring for Akkords Opnaaelse, med Skattemyndighedernes Samtykke skal kunne foretages hel eller delvis Eftergivelse af saadanne Restancer. Jeg har tidligere ved Lovforslagets Forelæggelse nærmere motiveret disse Ændringer og skal ikke gentage det, men da vi anser en Forbedring af Akkordloven for i saa høj Grad paakrævet, at saadanne Forbedringer endogsaa maa anses for noget af det allervigtigste til Gennemførelse af øjeblikkelige Hjelpeforanstaltninger for det kriseramte Landbrug og netop for dem, som er længst ude, har vi ønsket at føre dette Forslag frem til Afgørelse sammen med de øvrige af os stillede Forslag, og jeg anbefaler særlig dette Forslag til Folketingets velvillige Behandling.

Jeg skal nu slutte med at udtale, at den nye Alliance, som gennem den sidste Uges hemmelige Forhandlinger er dannet omkring dette Flertalsforslag, er jo en Alliance, som utvivlsomt vil vække stor Forbavselse og Undren Landet over, men jeg vil sige, at for dem, der har haft Lejlighed til at stifte nærmere Bekendtskab med de tre Partiers Tendenser og Tilbøjeligheder, kommer dette Forlig, der naturligvis peger ud over Dagen og Øjeblikket og indeholder mange ejendommelige, interessante Fremtidsmuligheder, ikke helt overraskende. Der var i Statsministerens overlegne og udæskende Tale forleden under Finanslovbehandlingen — en Tale, jeg haaber at faa Lejlighed til at komme nærmere ind paa under den fortsatte første Behandling af Finansloven —, der var i den Tale tydelige Varsler om, hvad der var i Gære; navnlig Slutningsbemærkningen om, at Venstre intet som helst kan diktere, hverken nu eller i Fremtiden, var egnet til i saa Henseende at vække Opmærksomhed. Bemærkningen var ganske overflødig, eftersom enhver ved, at Venstre ikke kan og aldeles ikke har tænkt paa at diktere. (Afbrydelse: Naah!). Ja, Venstre har haft den Dristighed, det tilstaar jeg, at det har tilladt sig at fremsætte sine Forslag uden i Forvejen at have indhentet Statsministerens Approbation,

men Partiet fremsatte samtidig udtrykkelig den Udtalelse, at det var rede til Forhandling. Statsministerens med saa stor Patos udtalte Sætning: Venstre kan intet diktere! den kunde da kun, hvis der overhovedet kunde tillægges den nogen Mening, være et Varsel om det nye og store, der skulde ske, og hvorfor det skulde ske, og da det konservative Folkeparti en Dag eller to senere holdt sit Landsmøde i Aarhus, blev der jo vedtaget en Resolution, der paa en saa demonstrativ Maade fremhævede Samarbejdets Betydning, at en opmærksom Læser nok kunde forstaa, at der her var Tale om et Samarbejde af en ny og særlig Beskaffenhed. Det blev endnu klarere, da et konservativt Blad refererede en Udtalelse fra Mødet om, at Statsministerens Haandslag var lige saa godt som mit. Det var billedlig Tale, naturligvis, Meningen var, at Samarbejdet med Socialdemokratiet var lige saa godt som Samarbejdet med Venstre.

Mon ikke den paagældende Taler lige saa godt kunde have sagt — han har maaske ogsaa sagt det —, at det var bedre end Venstres? for det, som nu er fuldbyrdet, er i Virkeligheden det, som Partiet har stilet efter lige siden 1929, hvor Livssagen ofredes for at komme af med Venstreministeriet og faa indsat den socialdemokratiske Regering, som man nu altsaa endelig er traadt i Tjeneste hos, og hvis Gerninger man med dette storpolitiske Forlig øver, maaske ikke med ublandet Glæde, det kender jeg ikke, men dog sikkert følgende en Hjertets indre Tilskyn-delse.

Helt let har det maaske ikke været for det konservative Folkeparti, thi sjældent har et Parti slaaet sig selv i Ansigtet, som dette Parti har gjort ved denne Lejlighed. Alt, hvad Konservatismen hidtil har samlet sig om, er ofret for at opnaa det store Maal at komme i politisk Alliance med den socialdemokratiske Regering. En mægtig Forøgelse af den direkte Beskatning og en tilsvarende Udvidelse af den almindelige Statsunderstøttelsespolitik, det er dette Forslags Hovedindhold. Besparelser og Skattelettelser findes der intet af, derimod underkaster Partiet sig Regeringens Diktat med Hensyn til en Udledning af Tilskud til Landmændene i Forhold til deres Gæld, og det antager Regeringens Forslag om Tilbagevenden til Krigsaarenes ødelæggende og demoraliserende Form for Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Og den hellige Livssag, Forsvarssagen, hvordan forholder det sig med den? Ja, naar det drejer sig om at styrte en Ven-